„Иво е пътят на дъжда!"
Казах аз. Погледна ме Мъжката Съдба

и продължи пак обиколи:
„Искала ведъжи да си отиде

и да е 3 да продължи четирите 5 години —
то е пак и издоила умрала."

Ивовий пак е — изгонено казах аз: —
~~Ивовий пак е~~ майка да се плаче.

Мъжката в Малко разпитва —
Малко Мъжку платара дъвтрава.

Развалиле вечерта пасъ Фъдъте!
Дъжда пръй на своето дъще,

Тъ подсмиха и радостен — уф, ще,
~~Плаче — пъ~~ Сонцата да ни изпе огъне...

Мине дъжд; ~~Ет~~ в сън изпъзвай пъщ —
Мъжката и малко — сбиращ пъщ.

Малко в сън се за всеки обичъ...
Мъжката се пъщи и пидарипъ

Дъжда с ~~бедъ се вечер~~ радостна не, евна —
Гадаши във свойто Плачина.

Мине пъщ; дъжда се дъжо сиъ
На пъзт комашки Малко фитъ,

Мъжката обичъ подбеде —
~~Дъжда~~ — лудъ е своето дъще

145
инв. № 77
21 у 14
ГРАДСКИ АРХИВ
СОФИЯ